

LBRIS

We know
books

Alexandra Bosînceanu

**POVEȘTI CU
MORALE ASCUNSE**

ilustrații de
Geanina Malanca

- 5 Max, un prieten salvator
- 7 Mira, o inimă de fată
- 9 David și bomboanele amare
- 11 Bogdan își înțelege bunicul
- 13 Clara face o schimbare
- 17 Luca are o mamă fericită
- 19 Mariana cea puternică
- 21 Georgiana oferă alinare
- 24 Emil e curat
- 25 Sofia și iepurașul bolnăvior
- 27 Luna cea curioasă
- 29 Daniel și trenul dreptății
- 31 Iustina și pictura furată
- 33 Marcel fără ursulețul panda
- 35 Maria e responsabilă
- 37 Mihai nu mai face un nivel...
- 40 Carmen și noua echipă
- 44 Ștefan, campionul la șah
- 46 Aida și bullyingul
- 48 Matei și lecția despre lene
- 50 Emilia și misterul orașului
- 52 Cosmin are timp...
- 54 Bianca și fata vrăjitoarei

- 56 Adi merge la fast-food
- 58 Daiana și furia
- 61 Rareș și învățătura
- 64 Cristina e o lideră extraordinară
- 67 George și adidașii de firmă
- 69 Mihaela nu e invidioasă
- 71 Cătălin și tentația
- 73 Nicoleta primește flori
- 75 Robert e înțeleș
- 77 Natalia face biscuiți de casă cu unt
- 80 Andrei și adevăratul supererou
- 83 Isabela și încrederea
- 86 Nic, cel mai iubit copil din lume
- 90 Agnes are o superputere
- 93 Ionuț sparge un glob
- 96 Alexandra își pune o dorință
- 98 Ernest și miracolul de Anul Nou
- 101 **Morale**

Max, un prieten salvator

Într-un sătuc de la marginea unei păduri dese trăiau doi copii, Ana și Vlad. Erau cei mai buni prieteni și petreceau fiecare zi împreună, explorând natura și descoperind lucruri noi.

Ana era o fată curajoasă, mereu gata să înfrunte orice provocare, iar Vlad era un băiat liniștit și gânditor, care își calcula fiecare pas înainte de a acționa.

Într-o zi, în timp ce se plimbau prin pădure, au auzit un scheunat slab. Curioși, s-au apropiat și au găsit un cățeluș prins într-un măcăniș. Cățelul plângea și încerca să se elibereze, dar spinii îl țineau pe loc.

— Trebuie să-l ajutăm, Vlad! a spus hotărâtă Ana.

— Ai dreptate, dar trebuie să fim atenți. Nu vrem să-l rănim.

S-au gândit cum să procedeze și au decis că Ana îi va distra atenția cățelului, iar Vlad va îndepărta cu grijă spinii. Au făcut întocmai și, în scurt timp, cățelul a fost eliberat.

— Uite, Vlad, acum e liber! Ce drăgălaș este, a spus Ana bucuroasă, mângâind cățelul.

— Mă bucur că am reușit să-l ajutăm!

Cățelul, recunoscător, i-a privit cu ochii săi mari și sclipitori, dând vesel din coadă.

În zilele următoare, cățelul a început să-i urmeze pe copii oriunde mergeau.

Deși inițial Ana și Vlad crezuseră că se va întoarce la casa lui, au realizat că era un cățel fără stăpân. Așa că l-au adoptat, dându-i numele Max.

Într-o dimineață, în timp ce se jucau pe malul unui râu, Ana

a alunecat pe o piatră umedă și a căzut în apă. Curenții erau puternici, iar Vlad, speriat, nu știa ce să facă.

– Ana, ține-te bine! a strigat el disperat. Vin să te ajut!

Dar nici doi pași n-a făcut, că Max a sărit repede în apă. Cățelul a înotat până la Ana, apoi a tras-o încet spre mal.

Cu ajutorul lui Max, Vlad a reușit să o scoată pe Ana din râu.

– Max, ne-ai salvat! Ești un adevărat erou, a spus Ana cu vocea tremurândă, dar plină de recunoștință, îmbrățișându-l pe cățel.

– Nu-mi vine să cred că a sărit așa repede să te ajute, a spus Vlad, încă uimit de curajul lui Max.

Ana l-a privit pe Vlad și, cu zâmbetul pe buze, i-a zis:

– Max ne-a arătat ce înseamnă un prieten adevărat. Chiar dacă e doar un cățel, ne-a fost alături când am avut nevoie de el.

De atunci, legătura dintre ei și Max a devenit și mai puternică. Cei trei au devenit de nedespărțit și au învățat că prietenia adevărată se bazează pe fapte și devotament, nu pe cuvinte.

Mira, o inimă de fată

Într-un orășel, trăia o fată pe nume Mira. Era cunoscută pentru curajul său, dar și pentru dorința de a descoperi lucruri ascunse.

De ceva vreme, oamenii din oraș spuneau că în pădurea învecinată trăiește un vrăjitor care poate îndeplini orice dorință, dar nimeni nu se încumeta să-l caute.

Fiindcă tot auzise aceleași povești de nenumărate ori, Mira îi spuse într-o zi bunicii sale:

– Bunico, vreau să merg în pădure să-l caut pe vrăjitor. Dacă aș putea să-i cer să-mi îndeplinească o dorință, i-aș spune să-mi dea puterea de a aduce fericire în viețile oamenilor.

Bătrâna oftă adânc și îi răspunse:

– Mira, draga mea, fericirea nu se obține prin magie. Se construiește pas cu pas, cu fapte bune și deschizându-ți inima. Dar, dacă alegi să te duci, să știi că vei întâlni încercări mari.

Hotărâtă, Mira plecă în zori spre pădure. După câteva ore de mers, în cale îi ieși un lup.

– De ce te aventurezi în pădurea aceasta? întrebă lupul cu o voce adâncă și gravă.

– Caut vrăjitorul care poate îndeplini dorințe, răspunse Mira fără ezitare.

Lupul râse:

– Vrăjitorul nu îndeplinește dorințe pe gratis. Ce-i vei da în schimb?

Mira rămase pe gânduri.

Nu avea nimic de valoare la ea.

– Îi voi oferi o parte din inima mea, spuse ea în cele din urmă.

Lupul o privi în ochi, apoi îi dădu voie să treacă.

Ajunsă la marginea unei poienițe, Mira întâlnește un bătrân cu o mantie albastră, care stătea pe o piatră.

— Tu ești vrăjitorul? întrebă Mira.

— Sunt cel pe care-l cauți, răspunse bătrânul. Știi ce dorești, dar știi oare ce sacrificiu presupune dorința ta?

Mira încuviință.

Vrăjitorul zâmbi blând.

— Nu-ți voi lua inima, copilă, pentru că deja ai oferit-o celor din jurul tău. Dorința ta se îndeplinește de fiecare dată când încerci să le aduci fericire. Ai deja această putere.

Mira se întoarce acasă cu inima mai ușoară și cu o înțelegere mai profundă.

De atunci, Mira își dedică viața ajutându-i pe ceilalți, devenind un izvor de fericire pentru toți cei care o cunoșteau.

David și bomboanele amare

Într-un oraș nici prea mare, nici prea mic, trăia un băiețel pe nume David. El era cunoscut pentru curajul și inima lui bună, dar avea un mic defect: era foarte zgârcit când venea vorba de dulciuri.

Într-o zi, când s-a întors de la școală, a găsit-o pe bunica lui așteptându-l și un pachet mare, frumos împachetat, pe masă.

— Pentru tine, dragul meu, i-a spus ea zâmbind.

David a desfăcut nerăbdător pachetul și a descoperit o cutie plină cu cele mai grozave bomboane pe care le văzuse vreodată – o întreagă colecție de arome și culori care păreau să strălucească la lumină. Era în al nouălea cer!

Dar imediat ce a mușcat dintr-o bomboană, a auzit un ciocănit la ușă. Era Andrei, cel mai bun prieten al lui, care venise să-l întrebe dacă vrea să iasă afară la joacă.

— Hei, David! Ce faci? Ești gata să mergem să căutăm comori? a întrebat Andrei, plin de entuziasm.

David, având gura plină, a ezitat. „Dacă îi spun despre bomboane, o să vrea și el. Și-apoi nu o să-mi mai rămână mie destule”, s-a gândit.

— Nu, azi nu pot, Andrei, mă simt cam obosit, a răspuns David, ascunzând cutia sub pat.

— Oh... bine atunci. Ne vedem mâine, a spus Andrei dezamăgit, închizând ușa în urma lui.

David a încercat să se bucure de bomboane, dar nu mai aveau același gust... În noaptea aceea, a avut un vis ciudat. Se făcea că era singur într-un castel uriaș plin de bomboane, prăjituri și tot felul de dulciuri. La început era încântat, dar, pe măsură ce le mânca, dulciurile deveneau amare și i se topeau în mână. În scurt

timp, castelul s-a transformat într-un pustiu rece, iar dulciurile au dispărut. David simțea că îl cuprind singurătatea și tristețea.

A început să strige:

— Unde sunt prietenii mei? De ce nu mă bucur de toate astea?

Din umbră, a apărut bunica lui, zâmbind trist.

— Fericirea nu vine din ceea ce păstrezi doar pentru tine, ci din ceea ce împarți cu ceilalți, dragul meu, i-a spus ea. Arată-ți sufletul bun și nu fi egoist.

David s-a trezit brusc, transpirat și cu inima bătând puternic. A înțeles imediat ce însemna visul.

A doua zi, a fugit țintă la Andrei, luând și cutia de bomboane.

— Andrei, îmi pare rău pentru ieri. Uite, am aceste bomboane și vreau să le împărțim. Nu sunt la fel de bune fără tine, a spus el cu sinceritate.

Andrei a zâmbit larg și a luat o bomboană.

— Nu-i nimic, David. Hai să le mâncăm împreună!

Cei doi prieteni au împărțit bomboanele, iar fiecare părea mai gustoasă decât cea de dinainte, pentru că orice este mai bun atunci când împarți cu prietenii.

Bogdan își înțelege bunicul

Bogdan era un băiat aventuros, mereu în căutare de noi provocări. Într-o zi de toamnă, după ce terminase de jucat fotbal cu prietenii, mama lui îl chemă:

— Bogdan, bunicul tău are nevoie de ajutor să ducă lemnele în șopron. Te rog să mergi la el.

— Dar și eu am chestii de făcut. De ce trebuie să merg eu? se plânse Bogdan, dar, văzând privirea serioasă a mamei, își înghiți vorbele și se duse.

Ajungând la casa bunicului, îl găsi încercând să ridice niște butuci de lemn. Bogdan se apropie repede, îngrijorat:

— Bunicule, lasă-mă să te ajut! Țștia sunt prea grei pentru tine!

— Nu-ți face griji, băiatul meu, m-am descurcat de atâtea ori! spuse bunicul, respirând greu.

Însă, deodată, bunicul se clătină și căzu într-un genunchi, iar butucii se rostogoliră pe jos. Bogdan simți că inima îi sare din piept.

— Bunicule, ești bine? Te rog, nu te mișca!

Fără să stea pe gânduri, Bogdan îl ajută să se ridice și îl conduse încet pe verandă.

— Trebuie să te odihnești. O să duc eu lemnele, nu vreau să pățești ceva.

— Mulțumesc, Bogdan. Am vrut să te protejez, să nu te împovărez.

Bogdan se opri o clipă și se așeză lângă bunic.

— Bunicule, tu mi-ai fost mereu alături. M-ai învățat să merg, să pescuiesc, să-mi repar bicicleta... De ce nu mi-ai spus că ai nevoie de ajutor?

Bunicul zâmbi trist.